

ХЪРБЪРТ УЕЛС БОГ КОКОРКО

Превод от английски: Юлия Бучкова-Малеева, 1980

chitanka.info

— Не всеки става бог — каза загорелият от слънцето мъж. — Но с мен се случи точно това. Освен другите неща.

Показах какво впечатление ми е направило твърдението му.

— Други амбиции не бих могъл и да имам, какво ще кажете? — обърна се към мен загорелият от слънцето мъж. — Бях един от оцелелите след потъването на „Оушън Пайъниър“. Как лети времето, дявол го взел! Двайсет години оттогава. Съмнявам се дали си спомняте за този кораб.

Името ми бе познато и аз се опитах да си припомня кога и къде бях чел за него. „Оушън Пайъниър“?

— Нещо общо със златния прах? — казах напосоки. — Струва ми се обаче.

— Точно така — отвърна той. — Беше се заклешил в един дяволски тесен канал, за да се скрие от пиратите. Случи се точно преди те да сложат край на цялата история. На това място тъкмо бяха изригнали някакви вулкани и всичките скали бяха неузнаваеми. Около остров Суна имаше места, където се налагаше да вървиш покрай самите скали, за да разбереш къде ще излезеш. Преди да усетим, корабът се спусна на дваайсет клафтера^[1] под водата; а на борда имаше злато на стойност петдесет хиляди лири, поне така се говореше по един или друг повод.

— Колко души оцеляхте?

— Трима.

— Сега си спомням случая — казах аз. — Имаше нещо около изваждането на кораба...

При последните ми думи загорелият мъж избухна в такъв ураган от страшни сквернословия, че аз онемях. После премина на по-обикновени ругатни и изведнъж се опомни.

— Извинете — каза той, — но като чуя за това...

Той се наведе към мен.

— Не ми е безразлична тая история — заяви той. — Направих опит да забогатяя, а вместо това станах бог. Чувствата ми бяха...

Не е беда да станеш бог — продължи загорелият мъж и за кратко време ми наговори сума съдържателни, но с нищо неразясняващи случая аксиоми; чак накрая отново поде своята история.

— Бяхме аз — каза загорелият мъж, — един моряк на име Джейкъбс и Олуис^[2], помощник-капитанът на „Оушън Пайъниър“.

Тъкмо той, последният, задействува нещата. И сега го помня: още докато бяхме в спасителната лодка, той ни го подсказа само с едно изречение. Беше незаменим в измислянето на подобни работи. „На този кораб — каза той — има четирийсет хиляди лири и само аз мога да ви кажа къде точно потъна.“ Нямаше нужда от много акъл човек да се сети къде бе мястото. Ала той си остана водач от началото, та до края. Пак той превзе групата на Сандърс и тяхната бригантина^[3]; групата се състоеше от двама братя, а бригантината се казваше „Гордостта на Баня“; също той купи и оня костюм за гмуркане — малко вехтичък, с апарат за сгъстен въздух вместо с помпа. Стига да не му прилошаваше, и той би се гмурнал под водата. Докато спасителната група по изваждането, сериозни колкото си искат, се мотаеха с една карта, която пак той бе измъдрил, чак при Стар Рейс, на сто и дващест мили далеч от истинското място.

Право да си кажа, имахме щастие, че сме на тази бригантина — по цял ден се майтапехме, пиехме, а над главите ни витаеха светли надежди. Всичко изглеждаше сигурно, ясно, без затруднения; онова, което изпитаните морски вълци наричат „чиста работа“. Представяхме си често как ония проклетници, истинската група по изваждането, които се бяха заели с работата два дена преди нас, се мъчеха ли, мъчеха; чак устата ни заболяваше от смях. Всички се трупахме в кабината на Сандърсови — чудноват екипаж, няма що — само капитани и ни един прост моряк, — а до нас стоеше водолазният костюм и чакаше реда си. Младият Сандърс обичаше да се шегува. Наистина имаше нещо много смешно в огромната тлъста глава и втренчения поглед на тази дяволска вещ; той ни отвори очите за това. „Джими Кокорков“, така го наричаше и му говореше като на живо същество. Питаше го дали е женен и как е госпожа Кокоркова и малките Кокорчета. Направо да се скъсаш от смях. И всеки нов проклет ден пиехме ром за здравето на Джими Кокорков, отвинтвахме окото му и наливахме вътре чаша ром, докато започнеш да мирише на хубаво, също като някое буре с ром, вместо на тази отвратителна мушама. Славни дни бяха, истина ви казвам — съвсем не подозирахме какво ни чака нас, бедните нещастници.

Нямахме намерение да си пропиляваме късмета на вятъра и да бързаеме като луди, нали се сещате, затова един цял ден проучвахме пътя до мястото, където бе потънал „Оушън Пайъниър“, точно между

двата издадени зъбера на възлестата сива скала — вкаменена лава, която почти се подаваше от водата. Трябваше да се отдалечим на близо половин миля, за да намерим безопасно място за спускане на котва, но тогава пък се вдигна гръмогласна врява кой да остане на борда. А корабът си се бе разположил точно както потъна, върховете на мачтите все още се виждаха съвършено ясно. Кавгата приключи с решението всички да се натоварим на лодката. Аз надянах водолазния костюм в петък сутринта още щом се развидели.

Много интересно беше! Сега мога да го кажа. Мястото бе странно, а слънцето току-що изгряваше. Хората тук си мислят, че всяко проклето място в тропиците представлява равен бряг с палмови дървета и огромни, разбиващи се вълни. Дявол го взел! Това място например нямаше и помен от всички тези фантазии. Скалите не бяха като обикновените, подкопавани от вълни; бяха огромни, извити купчини, подобни на сгурия, плуващи в зелена тиня, а над тях тук-там се вееха някакви трънливи шубраци; водата бе тиха и спокойна, прозрачна като стъкло, с някакъв мръсносивочерен блясък и огромни червено-кафяви неспокойни водорасли, които се простираха надлъж, а сред тях лазеха или се щураха най-различни неща. Далеч нататък, зад каналчетата и вирчетата и купчините скали, по планинския хребет се виждаше гора, израстваща отново след огъня и фонтаните от пепел на последното изригване. От другата страна също имаше гора и някакъв порутен — как му викаха? — амфитеатър, от черна и ръждива сгурия, който като че се издигаше над всичко това, а морето оставаше в центъра подобно на залив.

Както казах, тъкмо се зазоряваше и наоколо нищо още не бе приело цвят; по продължение на канала не се виждаше жива душа. С изключение на „Гордостта на Баня“, която бе полегнала зад купчина скали, успоредно на морето.

Жива душа не се виждаше — повтори той и спря за малко.

Не ми е известно откъде се взеха, никак. А бяхме тъй сигурни, че сме сами, та оня нещастник, младият Сандърс, даже си запя. Аз се бях пъхнал в Джими Кокорков, само дете не бях сложил скафандъра. „Спокойно — каза Олуис. — Ето я и мачтата.“ Като я зърнах, преплетох си краката в плашилото и едва не се катурнах, докато старият Сандърс завърташе лодката. Завинтиха очните отвори и сложиха всичко останало в ред, затворих клапана на въздушния колан,

за да мога по-лесно да се спусна във водата, и скочих през борда, с краката надолу, тъй като нямахме стълба. Усетих как лодката се разклати и всички се втреничиха към водата след мене, докато главата ми потъваше всред тръстиките и тъмата около мачтата. Предполагам, че никой, дори и най-предприемчивият човек в света, не би се заел да гледа това затънтено място. Просто вонеше на самота.

Трябва да знаете, разбира се, че бях пълен новак в гмуркането. Никой от нас не го биваше за тая работа. Би трябвало предварително да се поупражняваме с това чудо, та да му научим такъмите, при това за първи път слизах в дълбокото. Дяволски отвратително. Ушите те заболяват зверски. Не зная дали някога ви е боляло, докато се прозявате или кихате, но точно така се усеща, само че десет пъти по-силно. И една болка около веждите — ей тука — направо разпаряща, като че ли те е хванал грип. А дробовете ти пък хич ги няма. Спускането надолу прилича на първия момент при изкачването с асансьор, само че продължава много дълго. Не можеш да обърнеш и глава да се огледаш, нито можеш да се наведеш и видиш какво става под тебе, без да получиш непоносима болка в главата. В дълбокото е тъмно, да не говорим за черната пенел и кал, от които е образувано дъното. Все едно, че излизаш от зората и се връщаш отново в нощта, така да се каже.

Мачтата се изпречи отпреде ми също като призрак из тъмата, а след нея и безброй риби; последваха огромни маси веещи се червени водорасли и тогава тупнах глухо на палубата на „Оушън Пайъниър“, а рибите, които се хранеха с мъртвите, се разбягаха около мен като рояк мухи от някоя крайпътна нечистотия през лятото. Включих отново състения въздух — защото костюмът беше доста плътен и лепкав като мушама от рома, и поспрях да си почина. Долу се оказа хладно и това ми помогна да превъзмогна задуха.

Когато се поуспокоих, захванах да разглеждам наоколо. Гледката беше неопикуема. Дори светлината бе неопикуема, нещо като червеникав здрач, което се дължеше на сноповете водорасли от двете страни на кораба. Далеч над мен се виждаше само лунното, наситено синьо-зелено на водата. Палубата на кораба, с изключение на лекия наклон надясно, беше равна, тъмнееше чиста сред водораслите, само тук-там по нея бяха нападали парчета от мачтите, изпочупени при обръщането, и се губеше в черната нощ към бака. По палубите нямаше

никакви мъртъвци, повечето бяха из водораслите отстриани, поне така предположих; ала по-късно намерих два скелета в пътническите каюти, където ги бе споходила смъртта. Беше някак неочаквано да стоиш на тази палуба и да я разпознаваш стъпка по стъпка: ето едно местенце покрай перилата, където обичах да пуша на лунната светлина, ето ъгълчето, където един стар приятел от Сидни обикновено задяваше една вдовица, която пътуваше с нас. Бяха приятна двойка само преди месец, а сега не можехте да извадите от тях храна дори за някое малко раче.

Винаги съм имал склонност към философските размисли и мога да кажа, че прекарах цели пет минути, обладан от ей такива мисли, преди да сляза и потърся къде бе скътан проклетият прах. Търсенето вървеше бавно, повечето време опипвах, беше тъмно като в рог, сегиз-тогиз ме объркваша синкавите отблясъци откъм палубата. При това край мене минаваха най-различни неща — веднъж почукване по очното стъкло, сетне ошипване по крака. Предполагам, раци. По едно време се оплетох в нещо плаващо, което ме озадачи; наведох се и взех в ръка предмет, целият в топки и шипове. Какво мислите? Гръбначен стълб! Никога не съм изпитвал страх от човешки кости. Бяхме обмислили цялата работа почти напълно, а и Олуис знаеше точно къде бе забутано златото. Намерих го веднага. Повдигнах една кутия от единия край на два-три сантиметра.

Той прекъсна разказа си.

— Да, повдигнах я — продължи той, — точно толкова я повдигнах! Чисто злато на стойност четирийсет хиляди лири! Злато! Закресях радостно в шлема, а ушите ми се продъниха. Вече бях почнал да се задушавам и отпадам — бях долу дващест и пет минути и повече, затова реших, че е достатъчно. Изкачих се отново по стълбичката и когато погледът ми се изравни с палубата, огромен тътнещ рак подскочи бясно и се скри встрани. Бая ме изплаши. Изправих се на палубата и затворих клапана зад шлема да събера въздух, който да ме изведе отново горе — тогава забелязах, че нещо над мен трака, сякаш удряха водата с весло, но не вдигнах очи. Предположих, че ми дават сигнал да се качвам.

Сетне нещо се стрелна край мен, нещо тежко, и остана да се люлее сред гредите. Погледнах и видях дълъг нож, какъвто бях виждал у Сандърс. Помислих си: изпуснал го е, продължих да го ругая наум

как ли не — защото сериозно можеше да ме нарани — и захванах да се издигам към светлината на деня. Като приближих равнището на горните мачтови реи на „Оушън Пайъниър“, хоп — натъкнах се на вещь, която потъваше към дълбините, и някакъв ботуш чукна шлема ми отпред. Сетне нещо зашава отчаяно. Усетих върху си голяма тежест, не зная каква, обаче нещо се въртеше и усукваше. Бих помислил, че е някой огромен октопод, ако не беше ботушът. Октоподите не носят ботуши. Естествено всичко стана за миг. Почувствувах, че отново потъвам, и разперих ръце, за да запазя равновесие, а в това време цялата тежест отгоре ми се изплъзна и полетя надолу, докато аз отново се заиздигах.

Той спря.

— Зърнах лицето на Сандърс над някакво голо черно рамо и едно копие, забито право в гърлото му, а от устата и врата във водата сякаш струеше розов дим. Потъваха надолу, вкопчени един в друг, търкалящи се като кълбо, и двамата съвсем безчувствени, за да се пуснат. След секунда шлемът ми изпука и едва не се разцепи при удара в кануто на туземците. Туземци! Две канута, пълни с туземци.

Ужасен миг, истина ви казвам! През борда се прекатури Олуис, прободен от три копия. Краката на трима-четирима черни ритяха край мене във водата. Не можех да видя кой знае какво, но само за секунда разбрах, че играта бе свършила, затова завъртях обезумял клапана и се спуснах, бълбукайки, надолу след нещастния Олуис, тъй страшно уплашен и смутен, че не можете да си представите дори. Минах покрай Сандърс и неговия негър, които отново се изкачваха, все тъй вкопчени в схватка, и след миг останах отново в тъмата на палубата на „Оушън Пайъниър“.

„Дявол го взел — мисля си, — на̀ ти тебе злато! Негри!“ Отначало не можех да мисля за нищо друго освен за Смърт от задушаване долу или Смърт от пробождане горе. Не съзнавах ясно колко въздух имам още, ала нямах никакво желание да оставам кой знае колко дълго във водата. Беше ми горещо и страхотно ме болеше глава, да не говорим за ужасната синя бездна, където се намирах. Никога не мислим предварително за тия чудовищни туземци, мръсни папуаски животни. Нямаше нищо разумно в това да се изкачвам на същото място, но все пак трябваше да сторя нещо. Хрумна ми да се покатеря отстрани на бригантината и да изляза сред тръстиките, а

оттам да се измъкна в тъмата колкото може по-скоро. Спрях само веднъж и коленичих, извъртях глава в шлема и погледнах нагоре. Над мене се разливаше най-изключителната ярка синьо-зелена светлина, а двете канута и лодката се носеха в далечината съвсем малки и незначителни, подобни на разкривена буква Н. Като ги зърнах, усетих да ми прилошава при мисълта какво означаваше това клатушкане на трите плавателни съда.

Това бяха най-ужасните десет минути в живота ми, да се лутам като сляп през тази тъма — усещайки тежестта върху себе си, сякаш бях заровен в пясък, гърдите ме боляха, гадеше ми се от вонята, сякаш дишах единствено миризма на ром и мушама. Ад! След малко се озовах на стръмен склон. Извърнах се да видя дали канутата и лодката бяха още там, а сетне продължих напред. Спрях, главата ми остана на няколко сантиметра от повърхността, и се опитах да се огледам накъде вървя, но естествено, освен отражението от дъното нищо не можеше да се види. Тогава се втурнах нагоре, сякаш пробивах някакво огледало с главата си. Щом очите ми излязоха над водата, видях, че се намирам на безлюден бряг край гората. Огледах се, но туземците и бригантината бяха останали зад голям хълм възлеста лава. Глупакът у мене предложи бягство през гората. Не свалих шлема, но открегнах единия очен капак и като си взех дълбоко дъх, излязох от водата. Трудно можете да си представите колко чист и лек ми се стори въздухът.

Естествено с десет сантиметра олово в подметките си и глава в медна черупка, голяма колкото футболна топка, при това прекарал трийсет и пет минути под водата, няма да счупите рекорда за дълго бягане. Подтичвах като неопитен орач след ралото. Като стигнах на половината път до дърветата, видях десетина негри, които крачеха към мен, зяпнали и напълно онемели от учудване; идваха да ме пресрещнат.

Спрях като гръмнат и се почувствувах най-големият глупак от всички в Лондон. Шансовете ми да се върна към водата бяха подобни на тези на някоя обърната костенурка. Завинтих обратно очния капак, за да освободя ръцете си, и ги зачаках. Нищо друго не ми оставаше.

Но и те не приближиха много. Започнах да подозирам причината. „Джими Кокорков — казвам си, — ти и твоята красота са виновни.“ Бях малко лекомислен, струва ми се, след всички онези тревоги и промяната в налягането на проклетия въздух. „Какво зяпате, бе? —

казах аз, сякаш диваците можеха да ме чуят. — За какъв ме взимате? Да ме обесят, ако не съм луда гледка за вас.“ И завинтих изходния клапан, а после включих въздух под налягане от пояса и се издух като напмпана жаба. За тях това сигурно е било нещо страшно внушително. Право казвам, те не направиха и една стъпка. След малко един от тях, а после още един паднаха на колене, проснали ръце напред. Не знаеха какво да правят с мене и за по-сигурно станаха безкрайно любезни, което бе много мъдро и разумно от тяхна страна. Вече си бях наумил да се оттегля заднишком към морето и да побягна, но ми се стори безнадеждно. Една стъпка назад и щяха да ме погнат. Затова, обладан от безумен страх и отчаяние, закрачих бавно към тях по брега, с тежки стъпки, размахал с достойнство издути ръце. А вътре в себе си чуруликах като пойна птичка.

Едва ли нещо помага на човек толкова, колкото неговата крещяща външност — оттогава винаги си го знам. Хората като нас, които навличат водолазни костюми от седемгодишна възраст, едва ли могат да си представят ефекта, които имат тези костюми върху простодушните диваци. Един-двама от тези негри побягнаха през глава, останалите захванаха да тряскаг глави в земята. А моя милост вървеше бавно и тържествено, глуповато-лукаво като някой дребен водопроводчик. Очевидно ме бяха взели за нещо извънземно.

Тогава един от тях подскочи и започна да ръкомаха към мен, помагайки си с невероятни жестове, а другите се заобръщаха ту към мен, ту към морето. „Сега пък какво ли става?“ — казах си аз. Обърнах се бавно, както подобаваше на достойнството ми, и съгледах зад една издатина нещастния стар кораб „Гордостта на Баня“, теглен от няколко канута. Гледката направо ме вцепени. Но те очевидно очакваха някакво признание от моя страна, затова им магнах с ръка в знак, че това съвсем не ме интересува. После се извърнах и закрачих отново и най-неотклонно към малката горичка. В този момент вече се молах като луд, спомням си точно, и непрекъснато повтарях: „Господи, помогни ми да избягам! Господи, помогни ми да избягам!“ Само глупците, които нямат и понятие от опасности, могат да си позволят да се присмиват на молитви като тази.

Но негрите хич и не мислеха да ме изпуснат. Заеха се да ми се кланят в някакъв танц около мен и като че ме принуждаваха да поема по пътеката през горичката. Ясно ми беше, че не ме взимат за

британски поданик, независимо какво си мислеха за мен, а аз от своя страна никак не бях загрижен да им доказвам, че принадлежа на тази стара държава.

Ще ви бъде трудно да повярвате може би, освен ако не познавате добре диваците, че тези нещастни заблудени, невежи същества ме отведоха право на техния езически площад, за да ме представят на проклетия си черен каменен идол. Бях започнал вече да долавям неимоверното им невежество и щом съгледах това божество, влязох в истинската си роля. Подех с баритонов вой: „Уоу-уоу“, запях продължително на една нота и размахвах ръце, а сетне бавно и церемониално прекатурих идола им с лице към земята и седнах отгоре. Трябваше да седна на всяка цена, защото не е кой знае колко леко да носиш водолазен костюм в тропиците. Или, другояче казано, бяха ми много смешни. Дъхът им секна, видях го с очите си, като ме съгледаха да седя върху китайския им идол, но след по-малко от минута се съвзеха и захванаха ревностно да ме боготворят. Мога да ви кажа, че почувствувах пълно облекчение, като видях как добре се развиваха нещата въпреки тежестта върху раменете и краката ми.

Тревожех се обаче какво биха си помислили ония от кануто, когато се върнеха. Ако ме бяха видели в лодката, преди да се спусна във водата, без шлем на главата — защото можеше и да са ни наблюдавали от някое скрито място и да са изчаквали да мине нощта, — сигурно щяха да постъпят съвсем различно от тези тук. Дяволски се бях изпотил и останах така няколко часа, докато най-накрая настъпи суматохата на посрещането.

Но те повярваха на всичко — цялото проклето село повярва. С цената на вдървената си, изправена стойка, подобно на ония седящи египетски идоли, каквито всеки е виждал, успях в продължение на почти дванайсет часа — поне така мисля — без да помръдна, да ги накарам да ми повярват. Едва ли си представяте какво означаваше това за мен в тази горещина и воня. Никой от тях не би допуснал, че вътре има човек. Бях просто един великолепен кожен идол, който за тяхно щастие бе изникнал от водата. Ала каква умора! Жега! Зверско притеснение! Тази отвратителна мушама и смрад на ром! И цялата врява! Запалиха миризлив огън на някаква плоча от лава, поставена току пред мене, донесоха купища вонящ тор — най-гадните части от пира на тези зверове — и изгориха всичко в моя чест. Бях поогладнял,

но чак сега разбрах как боговете успяват да издържат, без да ядат, усещайки миризмата от изгорелите остатъци около себе си. После донесоха куп неща от принадлежностите на бригантината и между другите вещи, което малко ме поуспокои, видях пневматичната помпа за въздуха под налягане; сетне неколцина мъже и момичета се приближиха и затанцуваха около мен доста неприлично. Невероятно е колко различно проявяват уважението си различните хора. Ако имах под ръка някоя брадвичка, бих ги посякъл до един — направо ме подлудиха. През цялото време стоях като пън и нищо друго не ми идваше наум. Най-накрая, когато падна нощта и заграденият с плет езически площад се изпълни със сенки не съвсем по вкуса им — всички негри тук се страхуват от тъмното, както знаете, — аз започнах да издавам едно „му-у-у“, а те накладоха голям огън и ме оставиха на мира в тъмнината на моята колиба, свободен да открехна малко очните капаци и да обмисля всичко отново, да почувствувам цялата си неволя. Боже господи, колко ми беше лошо!

Бях отмалял и прегладнял, а мислите ми се въртяха като бръмбар на карфица — толкова много усилия и нищо налице. Бях се върнал пак там, откъдето бях тръгнал. Беше ми безкрайно мъчно за останалите, каквито и ужасни пияници да бяха, но те не заслужаваха такава съдба, а младият Сандърс с копието, пронизало врата му, просто не излизаше от ума ми. И съкровището бе останало долу, на кораба, и как ли можеше човек да го вземе и потули някъде на сигурно място, та после да се върне и да си го вземе? При това се чудех откъде да потърся нещо за ядене. Казвам ви, напразно си блъсках главата за всичко. Страхувах се да правя знаци, че съм гладен, да не би да го вземат за прекалено човешко, затова си седях така гладен, докато се зазори. После селото малко стихна. Не можах да издържа, излязох и си взех нещо подобно на ангинари в една паница и малко възкисело мляко. Останките от угощението си оставих при другите приношения, като по този начин исках да им подсказва любимите си ястия. На сутринта те пак дойдоха да ми се кланят и ме завариха отново седнал вцепенен и достопочтен върху бившия им бог, точно както ме бяха оставили предната нощ. Бях подпрял гръб на централния стълб на колибата и в същност бях заспал. Ето така станах бог на езичниците: няма съмнение — лъжлив бог, сатанински, но може ли човек винаги да избира?

Е, няма да взема сега да се пукна от самохвалство, че съм бил кой знае какъв бог, ала да си призная, докато бях божество за тия хора, жънеха успех след успех. Не казвам, че беше заради мене, имайте го пред вид. Най-напред удържаха победа над друго племе — а аз получих куп дарове, които не желяех: риболовът им вървеше чудесно, а реколтата от пура беше изключително добра. Между облагите, които им бях довел с моята поява, брояха и бригантината. Трябва да кажа, че надали можеше да има по-добра репутация за един пълен новак в професията, какъвто бях аз. И макар че едва ли означава нещо за вас, останах племенен бог на тия вандалски диваци в продължение на близо четири месеца.

И какво ли друго можех да сторя, човече? Ала да не си помислите, че през цялото време носех оня водолазен костюм? Накарах ги да ми построят на бърза ръка нещо като светилище на светилищата, а докато ги науча да ме разбират какво точно искам да им кажа, здравата се измъчих. Ето това в същност беше най-трудното — да ги накарам да разберат какво искам. Не можех съвсем да се отпусна и да заговоря неправилно на техния туземски език — дори въобще да можех да говоря, — а и не биваше да прекалявам с жестикулациите. Затова рисувах по пясъка, сядах до тях на брега и забухвах като нощна птица. От време на време улучвах, каквото им казвам, друг път вършеха всичко наопаки. Все пак имаха желание да го правят, истина е. Но през цялото време си блъсках главата как да се оправям. Всяка нощ преди разсъмване поемах с бърза крачка към мястото, където можех да виждам канала над потъналия „Оушън Пайъниър“, а веднъж, през една лунна нощ, дори опитах да стигна дотам, но тръстиките, скалите и тъмнината ми попречиха. Върнах се едва когато беше съвсем светло и заварих всичките глупави диваци надошли на брега да се молят морският им бог да се върне при тях. Бях тъй ядосан и изморен от това лутане и безполезно обикаляне нагоре-надолу, че щом започнаха да се радват, ми идеше да разбия тъпите им глави. Никак не си падам по церемониите!

Тогава се появи мисионерът. Ах, този пуст мисионер! Когато пристигна, беше следобед и аз седях неподвижен във външния си дворец, върху проклетия им черен камък. Чух някаква врява отвън и дърдорене, после някакъв глас заговори на преводача. „Кланят се на пръчки и камъни!“, каза той и аз тутакси разбрах какво ме очаква.

Единият от очните ми капаци бе отворен за по-голямо удобство и в същия миг пропях: „Пръчки и камъни! — казвам. — Влез вътре — викам — да ти счупя празната тиква!“ Настъпи мълчание, после отново се разбъбриха и той влезе с Библия в ръка, както правеха всички като него, малко червенокосо човече с очила и тропическа каска. С гордост мога да кажа, че както бях седнал в сянката, с медния си шлем и големите ококорени очи, отначало направо го гръмнах. „Е — казвам, — как върви търговията с басма?“ Не мога да понасям мисионерите.

Здравата се счепкахме с този мисионер. Беше новак и съвсем несвикнал в отношенията си с такива като мене. Зяпна и попита кой съм, а аз му казах, ако иска много да знае, да прочете надписа в краката ми. Клекна той да чете, а преводачът му, който си беше суеверен като останалите, го взе за акт на благоговение и се просна на земята като подкосен. Моите хора нададоха триумфален вой и за мисионера, както и за подобните нему, нямаше вече работа в моето село.

Е, глупаво сторих, че го отпратих по този начин. Ако ми стигаше малко умът, щях да му разкажа на часа за съкровището и щях да го приема във фирмата. Щеше да се съгласи, няма съмнение. И едно дете, ако помисли върху това, ще схване връзката между водолазния костюм и изчезването на „Оушън Пайъниър“. Седмица след като си отиде мисионерът, една сутрин излязох и видях кораба „Мъдърхуд“, спасителния кораб от Стар Рейс, който претърсваше канала. Проклетата игра бе свършила и всичките ми тревоги отидоха напусто. По дяволите! Щях да полудея. Да седя толкова време в този вонящ просташки костюм! Четири месеца!

Загорелият от слънцето мъж отново почна да ругае.

— Като си помисля — каза той, когато речта му стана по-прилична, — четирийсет хиляди лири чисто злато!

— Върна ли се малкият мисионер? — попитах аз.

— О, да. Проклет да е! Захвана да защитава репутацията си, като заяви, че в божеството се крие човек; на всичко отгоре най-тържествено се опита да ме разкрие. Но там нямаше нищо — пак си остана измамен. Винаги съм мразил сцени с обяснения и дълго преди това се бях измъкнал — върнах се до Баня по брега: денем се криех из храстите, а нощем крадах храна от селата. С едно-единствено оръжие

— копие. Нямах ни дрехи, ни пари. Нищо. Гол-голеничък, както ме е майка родила. Така си останах — само със звъна на осемте хиляди лири чисто злато — една пета, моят дял. Ала туземците се скъсаха от мъка, защото решиха, че оня им бе отнесъл късмета.

[1] Клафтер — мярка за дълбочина, равна на 182 см. ↑

[2] Олуис (англ.) — винаги; тук — собствено име. ↑

[3] Бригантина — двумачтов кораб. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.